

A V A R E E D

Velké naděje

NEMOCNICE WHITESTONE

ROMÁN

Velké
naděje

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2023

Cover © Jeannine Schmelzer, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3820-5 (pdf)

A V A R E E D

*Velké
naděje*

NEMOCNICE WHITESTONE

přeložila Nora Nimrichtrová

*Mým čtenářkám,
bez nichž by nic z tohoto nevzniklo.*

*Pro mého muže,
bez jehož podpory bych tento příběh
nikdy nedokončila.*

Milí čtenáři a čtenářky,

jsem moc ráda, že jste sáhli po prvním svazku mé nové řady a doufám, že se do příběhu Laury a Nashe zamilujete stejně jako já.

Chtěla bych vás předem upozornit, že tetralogii *Nemocnice Whitestone* na rozdíl od *Truly, Madly a Deeply* nelze číst na přeskáčku a nezávisle na sobě. Ačkoli se dvojice v každém díle obměňují, dějová linie příběhu se plynule a chronologicky prolíná všemi čtyřmi svazky.

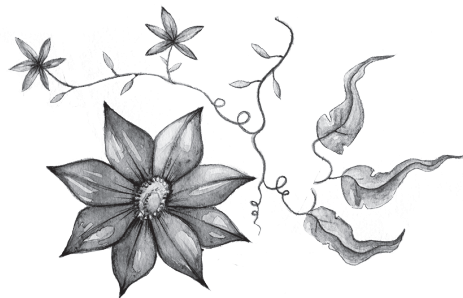
Na konci knihy za poděkováním najdete slovníček s nejdůležitějšími lékařskými pojmy.

Přeji vám z celého srdce krásné chvíle s *Velkými nadějemi* a celou partou z *Nemocnice Whitestone*.

Vaše Ava

Soundtrack

- Where It Stays* – Charlotte OC
If You Keep Leaving Me – Anderson East
If I Be Wrong – Wolf Larsen
I Only Miss You When I'm Breathing – Dan Elliott
No Right To Love You (Acoustic) – Rhys Lewis
Pieces (Acoustic) – Declan J. Donovan
Looks Like Me (Piano Acoustic) – Dean Lewis
Like the Water – Patrick Droney
i can't breathe – Bea Miller
Falling Like The Stars – James Arthur
Easy On Me – Adele
Out Of Reach – GABRIELLE
willow – Taylor Swift
Silence (Acoustic) – Grace Carter
Better Than Today – Rhys Lewis
Yours in the Morning – Patrick Droney
Colour Me – Juke Ross
Bette Davis Eyes – BOY
Shivers – Ed Sheeran
drivers license – Olivia Rodrigo
Glitter – Patrick Droney
Hold Me While You Wait – Lewis Capaldi
High Hopes – Kodakline

1. kapitola

Laura

„Otevři už konečně ten zatracenej dopis. Nechtěj, Lauro Elizabeth Collinsová, abych vyrazila na letiště a nasedla do letadla! Je pět ráno a za čtyři hodiny mám důležité focení.“

Protáhnu obličej, napůl v úsměvu a napůl zoufale, zatímco Jess mě vyčkávavě pozoruje z obrazovky, kde běží videohovor na Skypu. Moc mě mrzí, že jsem ji vzbudila, ale musela jsem s ní mluvit a vidět ji. Potřebuji trochu té bezstarostné sebedůvěry, kterou mi Jess vždycky dokáže dodat.

„Ale no tak. Čeho se bojíš?“ řekne a já jako bych skoro cítila lehký štouchanec do ramene, který by mi uštědřila, kdyby tu teď byla.

„Upřímně řečeno... toho, že se kvůli mně vrátíš z Berlína do Kalifornie, abys mi nakopala pozadí.“

Moje starší ségra se usměje, promne si oči a pak hodně nahlas vzdychne. „Tak šup. Udělej to. Jako s náplastí: počítej do tří a pak škusbni – rychle a bezbolestně ji odtrhni. Jsem si jistá, že tě vzali.“ Potlačím nutkání poznamenat, že se náplast odlepuje a netrhá. Místo toho převracím obálku sem a tam, nechám ji prokluzovat mezi prsty a přemýšlím, jestli se dokážu vyrovnat s odpovědí, kterou skrývá. O části mé cesty už je dopisem rozhodnuto, já jen zatím nevím, kudy povede. Což je dost praštěné.

„A co když ne?“ ptám se, duchem nepřítomná. Třeba mě nevzali? Co když jsem nedostala práci, po které už dlouhé roky toužím?

„Zlato, ukončila jsi studium jako třetí nejlepší v ročníku a nabídli ti místo na dvou nejprestižnějších klinikách v zemi. Otvírají se ti velké možnosti. Zatraceně tvrdě jsi kvůli tomu dřela.“

Pohledem zalétnu k dopisům z Filadelfie a Baltimoru, ležícím na nočním stolku. Stojí v nich, že mě berou v Nemocnici Johna Hopkinse. Při pomýšlení, že se z toho vůbec nedokážu radovat, se cítím jako nevděčný, rozmazlený fracek. Přitom já *umím být* velmi vděčná. Naplnula jsem všechny síly, abych ukončila Lékařskou fakultu Stanfordovy univerzity s vynikajícím prospěchem a stala se dobrou lékařkou. Spoustu let jsem zdolávala překážky, a to nejen během studia, ale i poté, napsala jsem hromady motivačních dopisů, přetrpěla všechna výběrová řízení a vážně jsem se do toho zakousla. Teď je konec března, očekávané odpovědi už dávno dorazily, mezi jinými i ta, kterou jsem tak dlouho vyhlížela, a já si ji už několik dní nemám odvahu přečíst.

„Máma s tátou se potkali ve Phoenixu na jednom lékařském kongresu,“ vyprávím tiše, co Jess už dávno ví, a ztěžka polknu. „Problém není v nemocnici, ale v tom místě. Já... pořád mě něco nutí doufat a věřit, že jim takhle budu o kousek blíž – a zároveň se děsit, že o ně znovu přijdu, když to tam nezvládnou.“

„Já vím.“ Nejsem to jen já, kdo má knedlík v krku, ale i Jess. Zřetelně to slyším a najednou lituju, že jsem jí navzdory časovému posunu zavolala. Že jsem ji nejen vzbudila, ale sedím tady v San Franciscu, nenechám ji spát – a připomínám jí naše nejbližší, které jsme tak předčasně ztratili. Nutím ji myslet na to, o co jsme přišli. „Proto jsi zavolala mně, a ne Loganovi.“ Jen docela maličko přikývnu, ale jsem si jistá, že to přesto vidí.

Logan nás miluje a my jeho, ale náš malý bráška se pokouší záležitost s rodiči zamknout v komůrce minulosti, a to tak pevně, až se mu nadobro vytratí z paměti, protože to příliš bolí. I když se právě kvůli rodičům stal policistou, aby mohl aspoň trochu bojovat s přízrakem bezpráví a nenávisti, nepochopil by mě. Nebo by nechtěl. A už vůbec by nepřiznal, jak strašně se mi v tom podobá.

„Lauro, už ses dostala tak daleko. Smířila jsem se s tím, že jsi jako oni. Vystudovala jsi medicínu, chceš si na sebe vzít tohle břemeno, a dokonce si pohráváš s myšlenkou jet pomáhat do Afghánistánu, Sýrie a jiných zemí. Přesně jak to dělali naši. Ano, smířila jsem se s tím. Zasloužíš si být šťastná a... já jsem na tebe pyšná. Ať už je v tom dopise cokoliv.“ Jess se zhluboka nadechne a potom potichu váhavě dodá: „A máma s tátou by taky byli.“

Vzhlédnu a vidím, jak si rychle otře slzu z koutku oka. Pak se na mě zazubí. „A jsem si jistá, že by mě proklínali, protože jsem tě od toho neodradila.“ Usmívám se s ní a cítím pálení v očích – a poprvé od chvíle, co mi ten dopis přistál ve schránce, necítím strach.

Jess zívne s rukou před pusou a ve mně roste špatné svědomí.

„Promiň, nechtěla jsem tě vzbudit a...“

„Přestaň. Všechno je oukej,“ přeruší mě a položí si ruku na srdce. „Přála bych si být s tebou. Ještě necelých osm měsíců a budu zpátky.“

„Díky Jess.“

„Jasně.“ Ukáže na obálku. „Tak co? Otevřeš to?“

„Myslím, že jo. Ale zajedu s tím naproti k Joshovi.“

„Cože? To mi nedělej. To není fér.“

„Napíšu ti, hned jak budu vědět výsledek.“ Upírá na mě pohled, ve kterém se mísí zvědavost a pochybnosti. Pak vzdychne a prohrábne si dlouhé blond vlasy. Je jí jasné, že jsem nezavolala jen proto, že mě pochopí, ale taky proto, že se mi stýská. Jelikož mi chybí. Chybí mi naši rodiče. Měla jsem k tomu hovoru zatracenou spoustu důvodů, ale ne ten, že ji potřebuju k otevření dopisu. To opravdu ne.

„Fajn. Ale mrzí mě, že na mě zapomínáš.“

„Nikdy!“

„Jako minulý rok, když ses odstěhovala ze sdíleného bydleání a najednou sis pronajala vlastní byt v San Franciscu? Když jsi udělala zkoušky? Našla sis brigádu a vedla jsi kurzy první

pomoci? Nebo když posel Eddie?“ vypočítává na prstech další a další události, které se dozvěděla až se zpožděním.

„Ty víš, že v tomhle městě dlouho nezůstanu. Je to kvůli Joshovi. A o všem ostatním jsem ti pokaždé řekla!“

„Jo, půl století potom. V práci už jsi byla několik týdnů a náš želvák byl přesně tři měsíce po smrti. O tom ses zmínila, teprve když jsem se na Eddieho po Vánocích ptala.“

Protáhnu obličej. „Tak fajn, chápu. Nastavím si připomínku na mobilu. Spokojená?“

Jess se uličnický zakřenění a tentokrát zívne hodně nahlas. „Dokonce velmi.“

Tak, upozornění uloženo. Mobil mi zapípá zítra ráno. „Dobře se vyspi, sestřičko. A držím palce při focení.“

„Počítám, že si ještě hodinku schrupnu, tak snad nezapomenu foťák. Kéž by se mohly vyspat aspoň modelky.“ Vyplázne na mě jazyk a já pobaveně zavrtím hlavou a ukončím hovor. Tak hrozně mi chybí a nemůžu se dočkat, až ji zase uvidím. Na vlastní oči, přímo před sebou a ne na obrazovce.

Když zavřu notebook, pokojem se rozlehne příliš hlasité klapnutí a pak už není nic než ticho. Někdy ho vítám, ale občas je ho víc, než bych chtěla. Bývá příliš hlasité, zalézá do všech koutů a je tísnivé. Tak jako teď. Ve chvíli, kdy mi nezbyvá než naslouchat myšlenkám, které slyšet nechci.

Je teprve osm večer a já sedím tady ve svém krcálku a už jsem v pyžamu. V pátek večer. Obvykle to neřeším, ale dnes mi to připadá divné. Přitom si ráda odpočinu, během studia jsem měla málo času na spánek, relaxování, jídlo a bohužel i na focení nebo čtení. A tím myslím beletrii nebo básně, žádné tlusté bichle napěchované všemi těmi veledůležitými informacemi o lidském těle. Studium medicíny pohltilo veškerý můj soukromý život a mě udivuje, že náš vztah s Joshem to ustál.

Poznala jsem ho v prvním semestru na Stanfordu a ve druhém jsme spolu začali chodit. Netuším, jestli by všechno bylo jednodušší, kdyby nezměnil školu. Medicína ho ale nenaplňovala tak

jako mě. I když měl výborný prospěch a myslel si, že je to pro něj to pravé, prostě to nevyšlo. Lékař nemá v pět hodin padla a není to ledajaká práce; vyžaduje velkou zodpovědnost a nasazení.

Josh proto začal po druhém semestru studovat práva, ale ani tam dlouho nevydržel. Příliš náročné. Táhlo ho to do víru města, pryč ze Stanfordu, přímo na sanfranciskou státní univerzitu, kde teď studuje ekonomii a za pár měsíců bude mít už státnice. Z toho důvodu jsem se vzápětí po závěrečných zkouškách přestěhovala z kampusu sem. Tak můžu být aspoň pár měsíců poblíž Joshe, než nastoupím do nemocnice jako lékařka.

Protože já tu zůstat nechci. Kalifornie pro mě vždycky byla jen přestupní stanicí, nikdy jsem neplánovala tu žít natrvalo. A Josh to věděl. Byla to jedna z prvních věcí, které jsem mu řekla, a on jen utrousil, že to zvládneme a všechno si nějak sedne. Jsem si však jistá, že se s tím dosud nevyrovnal.

Joshovy plány totiž sahají jen na konec aktuálního týdne. Sice jednou zmínil, že za mnou půjde kamkoliv, ale já nevím, jestli to myslel vážně, a pokud ano, zda to po něm můžu chtít. On totiž tohle město miluje.

A stejně tak nevím, jestli by vztah na dálku měl vůbec smysl. Chtěla nebo mohla bych něco takového udržovat?

Jenže Josh si s tím hlavu neláme, a tak jsem se rozhodla to taky neřešit. I když je to pro mě zatraceně těžké a pořád přemýšlím, jestli Josh do mého života vlastně patří. Přitom je už tak dlouho jeho součástí, že si ho bez něj těžko dokážu představit.

Dnes večer se zase musí učit na zkoušku a já jsem mu říkala, že mi to nevádí, ačkoli jsme se už několik týdnů neviděli. Nejen kvůli tomu, že měl hodně učení, ale taky jsem v poslední době byla trochu mimo. Trošku hodně a trochu příliš často.

Pohledem znovu zalétnu k obálce, kterou stále ještě svírám chladnými zpocenyými prsty. Potom popadnu mobil, který leží vedle notebooku na mé sluníčkově žluté dece, a napíšu Joshovi zprávu.

Ahoj. Doufám, že ti to jde. Já vím, že jsme na dnešek nebyli domluvení, ale říkala jsem si, jestli bys třeba neuvítal malou přestávku? A trochu sushi. Nebylo by to na dlouho, jen... přišel ten dopis. Už před pár dny. Ráda bych ho s tebou otevřela.

Docela upřímné. Sama se tím bavím. Spontánnost zrovna není moje silná stránka, ale tu a tam mě přepadne, aniž bych to dokázala vysvětlit. Některé dny se cítím jako ztělesnění protikladů na dvou nohách. Jako neřešitelná rovnice, která přesto dává smysl. Nejsem dokonalá. A je to tak v pořádku.

Zatímco čekám na odpověď, vyklouznu z postele a položím dopis i mobil na komodu v chodbě. Jsem si jistá, že Josh proti návštěvě nic namítat nebude. Nebydlí zas tak daleko a cestou můžu v klidu koupit slíbenou večeři. Na Grant Ave je jeden z nejlepších stánků se sushi, jaké znám.

Pak zapluju do koupelny, rozpustím si cop a vykartáčuju si vlasy.

Pozoruju sama sebe v kulatém zrcadle nad starým keramickým umyvadlem a pomalu otáčím hlavu zleva doprava. Mé modrošedé oči působí ve světle koupelny tmavší, než ve skutečnosti jsou, a blond vlasy mi ve vlnách spadají na ramena i na záda. Není to právě obvyklé, protože je mám radši rovnější, ale dnes jsem je měla celý den zapletené. Odraz v zrcadle mi připomene maminku. Až moc. Tak strašně jsem ji milovala a tolik ji teď postrádám. Tohle ještě pořád nesnesu. Jen velmi vzácně. I po všech těch letech.

Ztěžka polknu, pak si vlasy vyčešu do úhledného drdolu a rychle si studenou vodou opláchnu obličej. Než vyměním pyžamové tričko za něco, v čem můžu vyrazit z domu, vrhnu rychlý pohled na mobil. Za chvíli se mi vybije baterka.

„Zatraceně,“ mumlám a hledám tu pitomou nabíječku. Ještě včera jsem ji někde tady na komodě viděla. Tenhle nepořádek je hrůza, měla bych to co nejrychleji napravit. Stovky maličkosť, které se časem nashromáždí, protože je člověk jen tak odloží

a přitom si říká: *Uklidím to později*. A později se z toho stanou týdny, až najednou užasle konstatuje: *Jé, tohle tu pořád ještě leží*. A po nějaké době: *Ted' už je to stejně fuk*.

Zaúpím a začnu prohledávat postel, noční stolek a policičku s foťáky, knihami a starými rodinnými snímky. Ale tohle místo udržuju stále v bezvadném pořádku, takže stačí jeden pohled a vím, že tady nic nenajdu. Na chvíli se zastavím uprostřed ložnice, která je od obývacího pokoje oddělená jen malým bambusovým paravanem, a dám si ruce v bok. Otáčím se kolem své osy a skenuju pohledem každičké zákoutí pokoje. Ustlaná postel, přestože povlečení je dost zmačkané, malý stolek, před ním vlněný kobereček, komoda. Zatraceně, přinutím se dokonce sehnout pod postel, ačkoliv tam jsem kromě chomáčů prachu a sponek ještě nikdy nic neobjevila. V obýváku taky nic, v kuchyni trůní jen hromady nádobí, protože myčka minulý týden vypustila duši.

Nemůžu přece celý večer hledat nabíječku...

Ještě šest procent; a od Joshe žádná zpráva. Počkám, až se mobil vybije, pak vyrazím, koupím novou nabíječku, sushi a zajdu za svým milým. Kdyby neměl čas nebo se mu to zrovna nehodilo, určitě by mi to napsal, a příjemná večerní procházka taky není k zahození.

Tak si vezmu telefon do koupelny, odložím ho na splachovací nádržku, protože tahle místnost je velká asi jako krabice od bot, a na obličej nanesu trochu krému. Pak ještě řasenku, kapku parfému a hned se cítím líp.

Koutkem oka zahlédnu, jak se displej rozsvítí, a okamžitě po mobilu sáhnu. Ukvapeně a neohrabaně. Mobil začne padat, nestíhám ho chytit, a mé zbrklé pohyby ve snaze ho v jeho pádu zadržet situaci nijak nevylepší. Spíš naopak.

Spadne.

Do záchodu.

Při hlasitém žblunknutí následovaném tichým klokotáním ohromeně otevřu pusou a zírám do chřtánu záchodu. „Ne, ne,

ne,“ začnu šeptat a s každou hláskou jsem zoufalejší. Pak mi naplno dojde, co se právě stalo, a vyděšeně vnořím ruku do vody, abych mobil zachránila. Připadá mi, jako bych prováděla rektální vyšetření krávy. Nemám tušení, jaký pocit je to doopravdy, snad teplejší a stísněnější, ale určitě stejně tak kluzký a vlhký jako tohle. Nevidím v tom rozdíl. Při studiu medicíny jsem se naučila některé pocity ignorovat. Voda v prastarém záchodě mi v záchra- ně života nesmí zabránit. V tomto případě mého mobilu, jehož displej se vypne přesně v té vteřině, kdy ho uchopím. Skoro jako by mi chtěl říct, že přicházím příliš pozdě a že jsem selhala.

Skvělé. Fakt skvělé.

„Do prdele!“ zakleju a jsem si vědoma toho dvojsmyslu, když držím v ruce naprosto promočenou kapající věc. Vyděšeně pá- dím do kuchyně, tam utrhnu kuchyňskou utěrku, položím mobil na ni a pak si rekordní rychlostí umyju ruce.

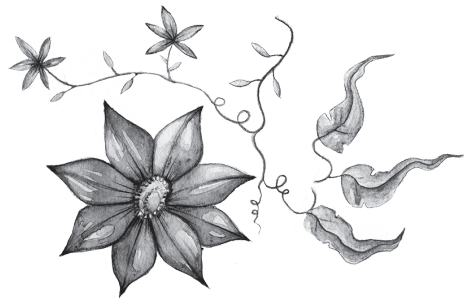
„Rýže. Já vím, že nějakou mám. Ale kde...“ Jím ji velmi zříd- ka, ale doma vždycky je, protože občas na tahle jídla dostanu chuť. „No tak!“ Rozrazím skříň, kde rýži obvykle skladuju, odsu- nu těstoviny a cukr, pár osamělých konzerv a – mám ji! S úlevou popadnu poslední pytlík, nasypu obsah do jedné z mála ještě čistých misek a vnořím tam mobil. Už se vybil, teď nezbývá než doufat, že rýže vycucne tekutinu a zítra se zase rozběhne.

Zhluboka se nadechnu, na chvíli zavřu oči a zabořím ob- ličej do dlaní.

To je tedy den.

Možná je to znamení. Třeba bych si zase měla obléknout py- žamo a prostě zůstat doma.

Pramínky vlasů mi visí do obličeje, jsem si jistá, že drdol to nepřežil a řasenku mám všude jinde než na řasách, protože jsem si mimoděk promnula oči. Jo, možná bych nikam chodit neměla. Na druhou stranu teď ale vážně potřebuju pořádnou večeři...

2. kapitola

Laura

Jaro v San Franciscu je nádherné. Jako životodárné objetí nebo oživlé umělecké dílo.

Tvář mi ovane lehký větřík a já si jednou rukou přitáhnou kabát k tělu, zatímco ve druhé držím tašku se sushi.

Mám ráda zdejší svěží a přitom už docela teplý vzduch. Ani příliš chladno, ani vedro. Žádné extrémy. Když jsem to tenkrát řekla Jess, nahlas se mi vysmála. Její slova mi zní v uších ještě dnes. „A to chceš hned potom do Phoenixu? Jsi praštěná?“

Možná že jo. Ještě nikdy jsem tam nebyla. Ani v L. A. nebo jiných městech s podobným klimatem, ale namlouvám si, že to přece nemůže být tak hrozné. Trocha horka ještě nikoho nezaabila. Kromě toho bych se nechtěla rozhodovat podle toho, jaké je kde počasí. To je mi fuk. Zbytek už klapne. *Za předpokladu, že mě tam vůbec vezmou*, bleskne mi hlavou a dopis v kapse mě znovu začne nekonečně tížit.

Ano... Všechno klapne. Prostě musí.

Pokouším se rozptýlit, nadechnu se toho hemžení kolem a nasávám pohled na všechny ty lidi a zářící lampy, jako bych šla Čínskou čtvrtí naposledy v životě. Loudám se podél malých barů a restaurací, míjím světelné reklamy, velké nápisy ve znakovém písmu a strašně si užívám svou procházku, dnešní večer a tuhle chvíli.

Když odbočím do Clay Street a zamířím k Finanční čtvrti, téměř zasněně a přesto pestré ulice, pulsující úplně jiným rytmem

ve svém vlastním hektickém vesmíru, nahradí tucty mrakodrapů a jiná forma krásy.

O chvílku později dorazím na místo a vyjedu výtahem do pátého patra. Bez dlouhého váhání zasunu klíč do zámku a otevřu dveře k Joshovi, který bydlí v jednom z těchhle elegantních věžáků. Malá lampička v úzké chodbě šíří teplé světlo. Vejdu, odložím kabát a vyzuju si tenisky. Je ticho, však jsou taky dveře do obývacího i kuchyně zavřené.

Tiše zaklepu, vezmu za kliku a nejdřív nakouknu do velké místnosti.

„Josh?“ Jídelní stůl přetéká věcmi. Papíry a knihy se tu vrší v neuspořádaných hromadách, obklopené desítkami skleniček, zbytek je jako vždycky pečlivě uklizený – což v tomhle bytě není zas tak těžké. Je to jednoduchý byt, bez křiklavých barev, s minimem výrazných nebo osobních věcí. Žádné fotky, květiny či knížky. Je nejen minimalistický, ale i ultra moderní. Jde o kombinaci, která mi není příjemná, protože všechno působí tak... dokonale. Chladně a skoro sterilně. Jako v nemocnici. Nevím, jak to popsat. Chybí mi tu detaily, které by z tohoto prostoru dělaly domov.

Ale Josh na to není. Možná nepotřebuje onen pocit útulnosti a pohody jako já, nebo mu vyhovují ty nicneříkající a zaměnitelné předměty v jeho čtyřech stěnách. Když jsem se ho na to před pár měsíci ptala, nevěděl, co mám na mysli, a řekl, že je to jen byt. Nic víc. Z toho důvodu jsem se taky k Joshovi nenastěhovala, ani mě to vlastně nenapadlo. No a taky popravdě proto, že se o tom ani jeden z nás nezmínil. Díky brigádě, ale hlavně díky dědictví, které mi zbylo po rodičích, si můžu dovolit vlastní byt a nemusím studium financovat závratnými úvěry. Moje dluhy nestojí za řeč, ale kdybych měla možnost volby, raději bych byla zadlužená až po uši. Protože to by znamenalo, že naši jsou ještě naživu.

„Haló?“ zavolám, tentokrát trochu hlasitěji, a přejdu obývacím do otevřené kuchyně na druhé straně místnosti.

Žádná odpověď. Možná odpočívá nebo spí. Přesto to zkusím ještě jednou.

„Joshi?“ Náhle se ozve hlasitá rána. Z koupelny nebo ložnice vlevo. Nedokážu to přesně odhadnout. Odložím tašku se sushi a chci se přesvědčit, jestli se mu něco nestalo, když tu se otevřou dveře ložnice a Josh se na mě trochu vyděšeně a udýchaně dívá.

„Lauro, co tu děláš? Mohla jsi zavolat.“ Je v boxerkách. Rozcuchaný. Odkašle si a rychle za sebou zavře dveře.

Proč zavírá? Jeho ložnici přece znám a je sám, takže... Je přece sám – nebo ne?

Zíráme na sebe, z jeho zelených očí pravdu nedokážu vyčíst, má kamenný výraz. „Psala jsem ti, pak se mi vybila baterka a mobil mi spadl do záchodu,“ odříkávám bezbarvě, protože už jsem myšlenkami jinde.

Josh si prsty přejede pečlivě oholenou bradu a pak to spatřím. Stopy rtěnky, má je i na puse.

„Řekni prosím, že to není tak, jak si myslím nebo jak to vypadá.“ Ukážu na jeho tvář a jako by pochopil, energicky maže stopy růžové barvy. Udělá se mi nevolno. Takže vážně není sám.

„To nemůžu,“ řekne pevným hlasem a svěsí ruku, protože očividně otírání vzdal. Chtěla bych mu zasadit dobře mířený protiúder. Tak ráda bych mu vynadala nebo na něj křičela. Ale jen tam tak stojím a mlčím.

Ještě horší než to, že v pokoji za Joshovými zády je v posteli jiná žena, je, že mě to zraňuje míň, než by mělo. Že z toho nejsem dostatečně smutná. Ale přesto mě to bolí. Mísí se ve mně prázdnota, rozčarování a bolest. A možná i trocha vzteku. Ale ne, obrovský vztek. Ne proto, že dal přede mnou přednost jiné, ale že je to taková bolestivá a hloupá rána pod pás. Mohl se se mnou rozejít a nemusel se zachovat jako hajzl, co někoho má, a přitom se kurví s jinou. Nevěra je horší než rozchod, jako by vás ten druhý zranil úmyslně. Přitom na tom není nic neobvyklého: láska se může vytratit a vztahy rozpadnout. Ale prosím ne takhle. To si nikdo nezaslouží. Je to tak... ponižující. Že mi tohle

udělal, to mě vážně příšerně naštvalo. A ten vztek se mi valí žilami jako láva.

Aspoň teď nelže. Tahle myšlenka mě skoro rozesměje. Ani nemůže, vždyť jsem ho vlastně načapala. I kdyby, horší to být už nemůže. Nebo jo?

„Jak dlouho to trvá?“

„Nemyslím si, že...“

„Co si myslíš, mě zhruba před dvěma minutami přestalo zájmat, Joshi,“ přeruším ho příkřeji, než mám ve zvyku. Ztěžka polknu a vyčkávám.

Se sevřenými rty zkoumá mou tvář, pak to vzdá a váhavě odpoví: „Od Silvestra.“

Nejdřív jsem si jistá, že jsem se přeslechla. Věřím, že se opraví, že se spletl – když pomineme jasná fakta. Pak mi dojde, že už skoro tři měsíce randí s jinou.

„Páni,“ zašeptám a už neovládám svůj výraz. Zírám na něj ohromeně s pusou dokořán. První Silvestr, který jsme strávili odděleně od doby, co se známe, protože jsem ho slavila s Jess v Berlíně, a jeho nenapadlo nic lepšího, než mi zahrnout.

„Poslouchej, já jsem chtěl...“ Zvednu ruku, abych ho umlčela, pak se ovinu pažemi a zhluboka se nadechnu. Bože, mám takový vztek.

„Chtěl jsi co? Říct mi to? Ale no tak, Joshi. Já jsem myslela, že jsme po skoro čtyřech letech trochu jinde. Ovšem taky jsem věřila, že jsi dobrý chlap a máš trochu charakter. Přála bych si, abys tuhle sviňárnu udělal dřív a ne po všech těch letech.“ Zavrtím hlavou. „Zahýbals mi? Už od Silvestra? To je tak ubohý.“ Selže mi hlas. V bytě je hrobové ticho, protože několik vteřin oba mlčíme.

„Spí? Znáš ji?“ Ale pak si to náhle rozmyslím. „Víš ty co, já vůbec nic vědět nechci. Je něco... je ještě něco, cos mi neřekl?“

Joshův pohled se setká s mým a vidím, jak pootevřel rty, jenom aby je zase v následujícím okamžiku semkl. Vypadá trochu ztraceně, skoro kajicně, ale mlčí. Ani jediné zatracené slovo. On mi nemá po všech těch letech, po tom, co mi udělal, co říct.

A už jsou tady, smutek a zklamání. Vnímám ten intenzivní pocit ublížení.

„Vy dva jste se určitě hledali,“ zašeptám, pak štěknu přes rameno: „A víš co? To sushi, který jsem přinesla, si zase odnesu.“ Ukážu mu prostředníček, popadnu se vztyčenou hlavou tašku s jídlem a rychle se obléknu. Náhradní klíč od bytu mrsknou na policičku u věšáků a z jeho svazku roztřesenýma rukama vyprostím ten od mého bytu.

Nejdřív čekám, že za mnou rychle poběží, aby aspoň vzbudil zdání špatného svědomí nebo proto, že ke mně třeba ještě něco cítí. Protože možná teď konečně našel slova, která mu předtím chyběla. Ale nic z toho se nestane a já si musím chtít nechtít přiznat, že náš vztah neztroskotal dnes večer. To už se stalo dřív...

S opuchlýma očima a třesící hlavou se kolem poledne proberu na svém prolezelém a příliš malém gauči poté, co jsem včera večer v šoku a duchem nepřítomná bloumala ulicemi. Tentokrát mi tohle město vůbec nepřipadalo krásné ani magické.

Se sushi, dopisem z Phoenixu a patřičnou dávkou rozhořčení jsem se jako duch potulovala čtvrtí, zhltna jídlo na jedné lavičce na Ferry Plaza s výhledem na Bay Bridge a hrozně pozdě se pak vrátila domů, kde na mě nečekal nikdo kromě mého fekálního mobilu naloženého v rýži.

Odejdu odsud, tak či tak. Ať už je San Francisco sebekrásnější, teď už mě v tomhle městě nic nedrží. Vůbec nic.

Nájem vypovím ještě dnes. Zatím jsem si byt držela, protože jsem si pohrávala s myšlenkou, že tu zůstanu co nejdéle, abych mohla podporovat Joshe, než dokončí studium, a společně se pak rozhodneme, co dál. Chtěla jsem za tenhle vztah bojovat, protože kdysi dávno jsem byla do Joshe hodně zamilovaná. Ale když teď naslouchám svému nitru, tak... už nejsem. A vlastně už hodně dlouho ne.

Měla jsem ho ráda a bylo mi s ním dobře. Bylo to hezké a nekomplikované, ale jestli mám být k sobě upřímná, chyběl tam

hluboký cit, vášeň a velmi brzo i touha. Jenže jsme k sobě cítili přátelství, důvěru a náklonnost, což pro mě bylo přinejmenším stejně tak cenné, a proto mi včera tak ublížil. Pro Joshe to očividně tolik neznamenal, protože v uplynulých měsících náš vztah stále znovu zrazoval.

Nemyslím jen tenhle úlet, ale to, že ode mě žádal přizpůsobování a kompromisy, jenže sám k tomu ochotný nebyl. Přinejmenším pokud šlo o mě. Chtěl žít okamžikem, zajímala ho jen zábava a zážitky, i když jsem já třeba zrovna neměla chuť či sílu. Nebo když jsem chtěla plánovat, promluvit si o záležitostech budoucnosti vzdálenější než jeden týden. Nevadilo, že necítil potřebu mě obejmout, a já jsem to zrovna potřebovala. Když jsem ale já neměla chuť na sex, tak to bylo špatně.

Už jsem nebyla důležitá já, má přání, starosti nebo sny. Už nešlo o nás. Přestali jsme si doopravdy naslouchat – a už dlouho jsme si neměli co říct.

Od chvíle, co jsem odešla z jeho bytu, přemýšlím, jak je možné, že jsem si ničeho nevšimla. Jak to, že jsem to hned nepoznala. Jestli mě na tu změnu mělo něco upozornit. Byl jiný jeho přístup ke mně nebo chování? Bylo naše milování jiné? Nebylo tak časté, ale změnilo se taky?

Tyhle úvahy ale nikam nevedou a je jasné, že odpovědi se nikdy nedozvím. Takže to musím nějak překonat a začít znovu. I když se to snadněji řekne, než udělá. Všechno tohle hloubání je mi stejně k ničemu. Já jsem nevěrná nebyla a není moje vina, že jsem to u něj nepoznala. Já jsem mu neublížila. On mně ano. A mohl za mnou přijít... Říct mi, co mu chybí, nebo že už mě nechce. Ne, dokonce to měl udělat! A místo toho se rozhodl se mnou zůstat, podvádět mě a vlastně i sebe. Když si uvědomím, kolikrát mě po Silvestru držel v náručí, ačkoliv už měl jinou, udělá se mi špatně. Ten mizernej hajzl.

Zatímco se vztyčím a odhrnu si vlasy z obličeje, bleskne mi hlavou, že bych se měla nechat otestovat na HIV. Na začátku jsem k tomu přiměla i Joshe. Řekla jsem mu, že ačkoliv beru

antikoncepci, budu s ním spát bez kondomu až po testu. Lékařku v sobě nezapřu a tenkrát mě moc potěšilo, že bez váhání souhlasil. Přesto si předtím neodpustil poznámku, že prezervativ používá vždycky, takže určitě nemůže být HIV pozitivní, ale já jsem odmítala ustoupit. I tak to mohl chytit. Pravděpodobnost je sice celkem nízká, ale existuje. Kromě toho mi nemusel říkat pravdu. A to bylo, jak se teď ukázalo, velmi pravděpodobné. Nejlepší bude, když se nechám otestovat i na ostatní případné pohlavní choroby. Kdo ví, jestli se Josh při hrátkách se svou milenkou nebo přítelkyní, či co to je, dostatečně chránil.

Možná jsem paranoidní, ale nemoci tohoto typu by člověk neměl brát na lehkou váhu. I když se dá HIV úspěšně léčit, stále to nejde vyléčit úplně. Tohle nemá co dělat s důvěrou nebo přecitlivělostí. Ani s tím, jak mizerně mi právě je.

„Do háje,“ zakleju potichu, protřu si oči a zaúpím. Mám pocit, jako by mě obloukem shodili z mostu, přitom jsem ho jen z uctivé vzdálenosti pozorovala a cpala se sushi.

Vyčerpaná a zesláblá si přejeedu špičkami prstů spánky a ještě pořád nemůžu uvěřit tomu, co se včera stalo. Že to takhle skončilo. Že jsme mlčeli a nevysvětlili si to. Josh z minuty na minutu zmizel z mého života a ještě horší je si připustit, že je to nakonec dobře. Že život někdy sjede z kolejí právě proto, jak zoufale se ho snažíme udržet na trati.

Ale dobře mi není a lhala bych, kdybych tvrdila opak. A přesto ho postrádám, i když nechci. Protože byl dlouho pevnou součástí mého života. Příliš dlouho.

A při pomyšlení na tohle všechno – na začátek, konec, všechno to hezké mezi námi, o co jsme právě přišli, na velkou lásku, která byla asi od začátku odsouzena k nezdaru – mi vstoupí slzy do očí. Na téhle situaci nenávidím prostě všechno a nečekala bych, že se mi něco takového stane.

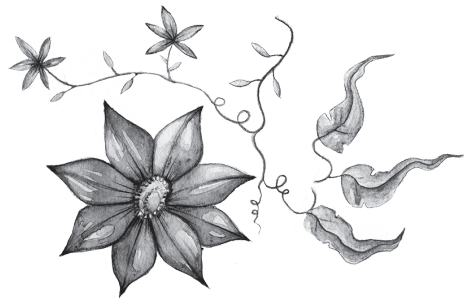
Jedna moje část by chtěla vyrazit vstříc novému dni, druhá touží dál se potácet mezi vzpomínkami, chmurami a divnými otazníky. To je v pohodě.

V pohodě, v pohodě, v pohodě!

I ta bolest.

Tak si zase lehnu, přitáhnu si deku k bradě, zachumlám se a zapnu televizi. Dávají jakýsi dokument, který mě ale ani trošku nezajímá.

Zírám na obrazovku, pak myšlenkami pomalu odplouvám pryč a přestávám vnímat čas. Hodiny, tenhle den, celý svět...

3. kapitola

Laura

„Co to, ksakru...?“ Přimhouřím oči a prohlížím si tu zamlženou věc v ruce. Teprve když několikrát zamrkám, obraz se zaostří a já se zakaboním, když rozeznám, že držím v ruce sýrový brambůrek *Cheetos*. Pohledem sklouznu až ke špičkám nohou a je mi jasné, že to není jediný brambůrek v mém životě: kromě mě je tou věcí zasypaná i část deky a pohovka, zatímco prázdný pytlík se osaměle krčí na podlaze obýváku.

Zatraceně. Usnula jsem s těmi pitomými chipsy v ruce.

Fajn, tak to by stačilo. Je čas co nejrychleji vstát. A taky se osprchovat. Znovu dostat svůj život pod kontrolu by bylo ještě lepší. Joshovi jsem už obětovala dostatečný počet roků, víc si nezaslouží. Dva dny naplněné sebelítostí a sledováním telenovel na kabelovce musí stačit. Možná to byly i tři... Přestala jsem postupně vnímat čas.

Trochu znechuceně ze sebe smetu drobký a zašátrám na pohovce po mobilu. Vzápětí si uvědomím, že asi ještě polomrtvý spočívá v rýžovém nálevu, protože jsem měla nulovou potřebu s někým mluvit. Chtěla jsem jen ticho a klid. Chtěla jsem...

Nevím, co vlastně. Ale vím, co potřebuju teď. Vstát a začít znovu.

Zhluboka se nadechnu, odhrnu si pár zpocených pramínek z obličeje a kráčím tak důstojně, jak jen mi to můj stav dovoluje, do koupelny a na záchod, protože se o slovo naléhavě hlásí můj močový měchýř. Rovnou si i vyčistím zuby a děkuju vesmíru za

dentální nit a ústní vodu. Zrcadlu se přitom vyhýbám obloukem. Na to ještě připravená nejsem.

Cestou zpátky do obýváku zavádím pohledem o kabát, který jsem nedbale pohodila na zem, místo abych si ho pořádně pověsila. Tak se skloním a chci ho zvednout, přičemž z kapsy vypadne obálka s dopisem, na který jsem dočista zapoměla.

Jak mi mohl vypadnout z hlavy dopis z Phoenixu? A tím i odpověď na otázku, co dál?

Pevně sevru psaní, napřímím se, zamířím do kuchyně a vysvobodím mobil z rýžové lázně. Na první pohled vypadá dobře, na displeji žádné škrábance, vlhkost zmizela. Teď ještě aby fungoval, ale v tomto ohledu jsem méně optimistická.

S mobilem v ruce se šourám k posteli, protože na úklid neporádku v obýváku ještě nemám sílu.

Svezu se na hebkou matraci, v hlavě mám chaos a jsem úplně roztěkaná. Myšlenky mám jasné i zmatené zároveň, logické a taky ztřeštěné – a nedá se na ně spolehnout. Jsou totiž stejně neklidné jako všechno ve mně. A mé srdce? Bolestně buší. Nahlas, ztěžka a prudce. A ještě se nerozhodlo, jak moc je zraněné. Jestli je to jen malý šrám, co nestojí za řeč, tržná rána, která potřebuje čas, nebo celý kráter vyžadující šití. Je zraněné, to ano, ale ne zlomené. Za to bych teď asi měla být vděčná. Člověk by nakonec měl každý den za něco děkovat a já si myslím, že já zrovna teď za tohle.

Čert aby vzal expřítele a zničený mobil. Zatraceně. Už dva roky si chci stejně koupit nový a možná mi tím vesmír chce sdělit, že konečně nastala ta správná chvíle. Baterka se příliš rychle vybíjí, aplikace se postupně vymazávají a vůbec je to spíš přístroj teoretik, jestli se to tak dá říct.

Jasně, je čas na nový.

Položím dopis vedle sebe, protože nejdřív chci vyřešit ten telefon. Snad mě to nebude stát moc nervů. S brbláním si vezmu z nočního stolku notebook, položím si ho na klín, rozevru ho a monitor po několika kliknutích naběhne.

Nemám neomezený tarif, líbí se mi můj předplacený – protože je flexibilnější a neplatím peníze za to, co nepoužívám. Proto si vyberu cenově výhodný, ale relativně nový mobil, který snad vydrží stejně dlouho jako můj starý. Přivezou ho za dva dny. Zaplatím přes PayPal. Dokonalé. A rychle vyřízené. Mám z toho dobrý pocit. Usměju se, protože jsem si odškrtnla první bod na pomyslném seznamu úkolů do nového začátku. Což je docela fajn pocit. . .

Pak mi naběhne Skype a objeví se nepřečtené zprávy a zmeškané hovory. Když na ně kliknu, strhne se lavina. Pípá tu záplava zpráv od ségry a já před sebou doslova vidím Jess, jak každou z nich píše. Nejdřív vesele, pak ustaraně a nakonec tak vztekle, že doufá, že mi nikdo nic neudělal, aby to mohla být ona. V posledním sdělení se ohledně toho vyjádří velmi konkrétně.

Skloním hlavu mírně ke straně a přimhouřím oči. Opravdu by mě zbušila, vyrvala vlasy a pak mi zlomila všechny kosti v těle? Má vůbec ponětí, jak je to těžké? Je jich víc než dvě stě – aha, tady to je.

Běda, jestli budeš dělat chytrou, já vím, že je jich hodně.

Asi to neměla v plánu, ale její zprávy jsou to nejhezčí, co se mi od pátečního večera stalo. No, zas tak moc toho nebylo.

Rozzářím se a zavolám jí, vezme to do pěti vteřin.

„Přeskočilo ti?“ zařve na mě, zatímco pohledem skenuje můj obličej, aby zjistila, jestli jsem v pořádku. Jess je ve skutečnosti starostlivá, jen o tom sama neví.

„Jsem v pohodě.“

„Až se uvidíme, už nebudeš,“ syčí.

„Což jsi jasně vyjádřila v nejméně sto dvanácti zprávách.“

„Nebud' drzá!“ Přísně na mě namíří ukazováček. „Dělala jsem si starosti. Opravdové starosti, Lauro.“ Při těch slovech mi okamžitě zamrzne úsměv. Při těch slovech, výrazu očí a mírně rozechvělém hlase.

„Moc mě to mrzí.“

„Co se, sakra, stalo? Říkalas, že se ozveš.“

„Záchod mi sežral mobil a můj ex šroubuje svou chloubu do jiný ženský.“

„Počkej. Cože?“ Zarazí se a znechuceně zamrká.

„Neber to doslova.“

Doširoka otevře oči. „Josh... šuká jinou?“

Nechám to na sebe chvíli působit. „Jestli smím být upřímná, moje verze se mi líbí víc.“

„Takže už spolu nechodíte?“ Jess vypadá, jako by se jí zatmělo v hlavě – až se na mě bez varování zakření.

„Můžeš mi říct, co tě na těchhle strašných věcech prosím pěkně rozveseluje?“ Založím si ruce na prsou a nevěřičně na ni zírám.

„Vy už spolu nechodíte.“

„Přeskakuje ti deska?“

„Promiň. Měla jsem být jemnější a zpočátku předstírat, že mě to mrzí.“ Odkáše si, vykulí oči a hypnotizuje mě smutným pohledem. „Tak šíleně mě mrzí, že ses zbavila toho finančně negramotného a přelétavého týpka a konečně se z tebe může stát ta silná ženská, jakou v sobě odjakživa máš.“ Nevinně mrká řasami, zatímco já na ni mlčky zírám s pusou dokořán. „Ale prosím tě. Já jsem ti přece nikdy nelhala, Lauro, a tvrdit, že jsem měla Joshe ráda, nebo jsem si myslela, že se k tobě skvěle hodí, by lež byla.“

„Netušila jsem ale, že o něm smýšlíš takhle špatně. A... já vlastně nevím. Proč jsi nikdy nic neřekla? Ostatně většinou nebýváš moc taktní, ale tohle je i na tvé poměry trochu silná káva.“

„Co jsem ti taky měla říct? Jsi dost stará na to, abys dělala svá vlastní rozhodnutí i chyby. Věřila jsem ti a věděla jsem, že když se něco podělá, zvládneš to.“ Pokrčí rameny a já vzdychnu.

„Ano, zvládla jsem to dokonale, jak vidíš, byla jsem jako os-tříž. Musel mi tu nevěru naservírovat pod nos, abych si toho všimla.“

„To jsou drobky, co máš na hlavě?“

Divoce si prohrabuju prameny vlasů a pak si je jen prostě zastrčím za uši. „Nezamlouvej to. Mám za sebou pár těžkých dnů, chápeš?“

„Ty kvůli němu vážně truchlíš? Zahnul ti. Nikdo toho druhého nepodvádí, když ho miluje a je připravený za svou lásku bojovat. Josh tě rád neměl. Ne tak, jak si zasloužíš. Bral tě jako samozřejmost a jako bys byla...“ Divoce zašermuje rukou. „... nevím. Jako bys byla nahraditelná a ne to nejcennější v jeho životě. A s tím,“ řekne důrazně a pronikavě na mě pohlédne, „by ses neměla spokojit. To není láska. Člověk by měl být pro druhého výjimkou, ne pravidlem.“

„Není to z toho filmu s... Rychle, jak se jmenoval?“

Preruší mě a mávne rukou. „To je fuk. A je to pravda. Jsi úžasná, Lauro. Josh si tě nezasloužil. Nikam ses s ním neposunula, nepodporoval tě. Sakra, vždyť si prostě dělal, co chtěl, a od tebe čekal, že s ním budeš držet basu. Což jsi taky držela.“

Svráštím obočí a zamyslím se nad jejími slovy. „S Joshem to zas tak hrozné nebylo,“ řeknu nakonec a nemám tušení, proč ho vůbec omlouvám. Možná proto, že tím zároveň bráním sama sebe. Vždyť jsem s ním byla docela dlouho a nijak zvlášť mi to nevadilo.

Moje sestra si odfrkne. „Ale nehodili jste se k sobě. Kdy pro tebe něco udělal? Myslím něco podstatného? Něco, co by bylo hlubší, než ti v jedenáct večer přinést oškubanou hnusnou kytici, co popadl na benzince nebo v nějakém usmoleném stánku. Jmenuj aspoň jednu věc. Jednu, kterou můžeš zdůvodnit, proč bys měla truchlit kvůli němu a ne kvůli těm ztraceným rokům, co jste spolu strávili.“

Zamyslím se. Přemýšlím, přemýšlím, přemýšlím a jediné, co cítím, je prázdnota. Po tváři se mi skoulí slza a já ji spěšně otřu. Protože Jessina slova ve skutečnosti bolí víc než Joshova nevěra.

„Dobře jsme se znali, byli jsme kamarádi a...“

„I jako kamarád nestál za nic. Odstěhoval se do San Francisca, aniž by to s tebou probral, odjel na šestitýdenní stáž do New

Yorku a neřešil to s tebou, zapomněl na tvoje narozeniny i na vaše výročí. Lauro, vždyť ho i nakrkló, když jsi s ním nechtěla jít na večeři. Do indické restaurace. Přitom jsi alergická na kari!“ Při jejích slovech sebou trhnu. Dochází mi, že všechno, co mi říká, jsem si v uplynulých dnech sama jasně uvědomila, ale já... Zatraceně. S povzdechem si promnu oči.

„Já vím,“ přitakám a možná to celé dělám ještě horší. Snad je to fuk a měla bych prostě jít dál.

„Otevřela jsi ten dopis?“ zeptá se teď Jess a já jsem jí z hloubi duše vděčná, že opustila téma Josh.

„Ne. Budeš si myslet, že jsem blázen, když ti řeknu, že jsem na to zapomněla.“

„To každopádně. Tak šup, vyndej ho a otevři.“

„Mám ho tu vedle sebe.“

„Tentokrát ale doopravdy.“ Přikývnu. Tentokrát vážně. Už nemám co ztratit, můžu jen získat. Hlavně ať už je jasno.

Zhluboka se nadechnu a sáhnu po obálce. Je zvláštní, že po průšvihui s Joshem jako by byla miň důležitá. Samozřejmě by pro mě i tak byla rána, kdyby mě nevzali a neměla jsem práci, ale kdyby to přece jen vyšlo, vyřešilo by to všechny problémy. Prostě bych se odstěhovala. Udělala bych za vším tečku a začala znovu. Bez lítosti a výčitek svědomí. Nemusela bych se před nikým ospravedlňovat.

Poprvé od rozchodu pocítím vlnu nadšení a činorodosti.

Rázně obálku obrátím a roztrhnu. Zvuk trhajícího papíru mi proniká do morku kostí a já se musím nadechnout, než dopis zvládnu vytáhnout. Koutkem oka zahlédnu, jak mě Jess napjatě pozoruje. Jednoduchý, skoro nepatrný kousek papíru s pár větami za chvíli rozhodne, jestli se splnil můj sen.

Rozložím papír a se zběsile bušícím srdcem začnu číst, zatímco mě zaplavuje horko a nervozita a zrychluje se mi dech.

„Tak co?“ naléhá Jess. „Co píšou? Sakra, já to nevidím.“

S pusou dokořán a vytřeštěnýma očima nechám dopis klesnout na postel a zírám do zdi.

„Bože, já z tebe zešílím. Tak už se vyžvejkní. Zvládla to?“
Sestřin hlas slyším z jakési dálky, protože mé myšlenky a pocity jsou příliš hlasité. Jako by mi v hlavě řádila letní bouřka.

„Vzali mě,“ zašeptám.

„Co?“ zvolá Jess a já se k ní zase otočím a pohlédnu jí do očí. Přitom zřetelně cítím, jak mi roste knedlík v krku.

„Dokázala jsem to. Od července budu lékařka v Nemocnici Whitestone. Ve Phoenixu.“ Zakryju si rukou pusou, přesto nedokážu potlačit vzlyk.

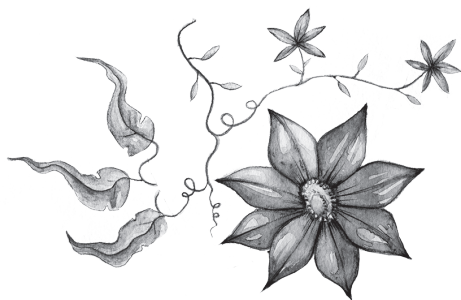
Sestřiny tváře zrudnou dojetím a v očích má slzy, zatímco přidušeně pronese: „Jsem na tebe tak pyšná. Říkala jsem ti, že to zvládneš.“

„Jo, říkala.“ Zářím na celé kolo a jsem přesvědčená, že celý svět se točí správně.

Znovu a znovu čtu dopis o přijetí, dokud se neujistím, že si to celé jen nepředstavuju. Pak si dlouhou dobu vykládám se ségrou. O našich snech, o budoucnosti, o vzpomínkách dobrých i zlých. O věcech, na které bychom rády zapoměly, ale nemůžeme, i o těch, na které si vzpomínáme stěží, ale přitom bychom za ně byly rády.

O několik hodin později na mě padne únava. Jsem utahaná a spokojená, protože tenhle rozhovor mi vrátil do duše klid.

Některým věcem v životě se nedá vyhnout, prostě se stanou. Občas si musíme projít peklem, abychom zahlédli kousek ráje.

4. kapitola

Laura

O tři měsíce později.

Ačkoliv jsem už dávno otevřela všechna okna, páchne to tu starými koberci, prachem a taky zatuchlinou. Ale mně to vůbec nevadí, protože jsem šťastná, že jsem tu a můžu začít nový život. Odstříhnout se, vrhnout se na novou kapitolu – ať už se tomu říká jakkoliv. Na tomhle místě na mě čeká *všechno*. Je to jakýsi nepopsaný list, který smím sama zaplnit.

Dát výpověď z nájmu, vyhodit zbytečné krámy a sbalit si kufry pro mě bylo snazší, než jsem čekala. Osvobozující. Dalo mi to křídla. A teď stojím v novém bytě. Hledání vhodného, ale cenově únosného podnájmu nebylo tak lehké, jak jsem si představovala, a už jsem začínala mít pocit, že se nejdřív budu muset ubytovat v motelu. Ale nakonec jsem před pár dny podepsala smlouvu na tenhle byt. Byla jsem první zájemce a po e-mailovém kontaktování a jednom telefonátu, následovaných osobním setkáním a předložením všech příslušných dokumentů, mi ho hned přiklepli. Makléřka byla ohromně vstřícná a říkala, že majitel je pohodový a nemá chuť nájemníka hledat věčnost. Měla jsem strašnou kliku.

Ve Phoenixu se všechno zdálo úplně jiné než v San Franciscu. Tohle pouštní město vyzářovalo zvláštní auru a atmosféru, svůj druh magie. Když jsem dnes ráno dorazila a poprvé se dotkla nohou země, naskočila mi husí kůže. Bylo to, jako by mě

doprovázeli a chránili rodiče. Jako by mě tohle město přátelsky přivítalo a horoucně sevřelo v náruči.

A horké vážně je, protože se mi momentálně řine pot po zádech a spáncích, a dokonce i po prsou, a vsakuje se mi do trička. Mám mokrá podpaží a dnes jsem se už potřetí převlékla, než jsem pochopila, že nemá smysl dělat to pořád dokola. A už vůbec ne během stěhování.

Hřbetem ruky si otřu čelo, na chvíli se zastavím a zavřu oči. Potom na jedné z krabic vedle mě zavibruje mobil. Podívám se na displej a telefon zvednu. Nová zpráva od Joshe. Mám pocit, že jich za poslední měsíce přišlo nejmíň sto a všechny jsou si podobné.

Už jsi ve Phoenixu? Nebo se ještě můžeme sejít a promluvit si? Prosím. Chybíš mi. Mrzí mě to, Lauro. Udělal jsem blbost.

Neodepíšu. Neodpověděla jsem ani na jednu, kromě té první, kdy jsem ho žádala, aby mi dal pokoj. Řekla jsem mu, že si přeju, abychom byli oba šťastní, nicméně každý zvlášť. Ale Josh to ignoruje, což celou situaci hodně komplikuje. Nechápe, že už není žádné *my*. A že už nikdy nebude. Aspoň že testy na HIV a pohlavní choroby byly negativní. Naštěstí.

Zhluboka se nadechnu a zavrtím hlavou, pak zastrčím mobil do kapsy džínů a vyženu zprávy od expřítele z mysli, abych se mohla věnovat příjemnějším věcem.

Těch pár kusů nábytku a krabic, které jsem si chtěla vzít s sebou, přivezli stěhováci dvě hodiny po mně. Od té doby se věnuju přinášení a rozmísťování věcí. Ovšem počátkem července v neúnosném vedru a s nefunkční klimatizací. Majitel mě ujistil, že ji do konce měsíce opraví, a já můžu jen doufat, že říká pravdu. Nejsem na tyhle teploty zvyklá a nejraději bych teď ležela s rozhozenými končetinami na podlaze a tiše trpěla.

Místo toho vyjdu na jednoduchý balkón, ze kterého je dokonalý výhled na siluety mrakodrapů a také poušť a hory za nimi. Doufala jsem v chladný větřík, jaký často vane na pobřeží